

Tu mă privești cu marii ochi...

Mihai Eminescu

Tu mă privești cu marii ochi, cuminte;
Te văd mișcând încet a tale buze,
Șoptind ca-n vis la triste, dulci cuvinte.

Urechea mea pândește să le-auză
- Abia-nțelese, pline de-nțeles -
Cum ascultau poezii vechi de muză.

În ochii tăi citeam atât eres,
Atâta dulce-a patimii durere,
Că-n suflet toată, toat-o am cules.

Vorbirea ta mi-i lamura de miere,
În ochii tăi de visuri e un caos,
Și-atât amor c-auzi până și-n tăcere.

Frumosul chip în voluptos repaos
Pătruns-au trist și dulce în cântare-mi.
Ființa ta gândiri-mi am adaos.

Căci numai tu trăiești în cugetare-mi.
A ta-i viața mea, al tău poemul,
Cum le inspiri tu poți să le și sfarmi.

Nu crede tu că eu sunt cuiva emul
Când cântul meu se-mbracă fel de fel:
Ici în terține suspinând, vedemu-l,

Dincolo el oftează în gazel,
Același e, deși mereu se schimbă,
De tine-i plin, de tine-mi zice el...

Alege forme dulci din orice limbă:
Acuma-l vezi îmblând cărare dreaptă,
Acum pe-a lui Firdusi cale strâmbă.

Dar orișicând el alta nu așteaptă
Decât ca ție, suflete, să-ți placă,
Tu să-l aprobi cu gura înțeleaptă.

În mii costume astfel se îmbracă,
Și ca s-atragă dulcea ta zâmbire
Minuni, de vrei, sărmanul o să facă...

Ș-acum îl vezi, cu-a lor ademenire
L-au dus pe-alături dulcile terține,
Uitând ce-a vrut să-ți spună-n aste șire.

Au vrut să-ți spună că e plin de tine,
Că de-al tău farmec ritmul său foiește,
C-a sale gânduri de zâmbiri sunt pline.

Ș-astfel pe mine el mă stăpânește...
Adună-n versuri ale mele zile
Și-n strofe le-a legat grădinărește.

În poala ta zvârlind aceste file.